

Final No 5. (de la actul I-ii.)

Unde-mi vir cu nasul, nu mi l vir degeaba (etc.)

(se reia numai cupletul al 2-le).

Văduvițe tinerele (etc).

(La sfârșit Nastasia își cântă cupletul său și ceilalți.)

Chor general.

Improtiva soartei poți lupta dar geaba,
Ce e scris se 'ntâmplă, noroc că-i pe plac
Și că 'n veselie se sfârșește treaba
Căci toată tingirea și a găsit capac!

(sfârșit).

G. Bingescu.

M I G G L E S.

trad. din Bret-Harte.

Eram opt, numărând și pe conductor. O vorbă nu eșise din gura nimăru în cursul celor din urmă șese mile, decând săriturile grelei diligențe pe calea sapată cu hopuri, intrerupsese ultima citațiune poetică a judecătorului. Lângă judecător, călătorul cel gros dormea cu capul răzemat de brațul său, trecut în cureaoa trăsorei, și alcătuea astfel un obiect moale, fără formă hotărîtă, ca un spânzurat desfăcut de ștreang. Pe scaunul de dinainte, de asemenea, dormita dama franceză, păstrând însă oare care sfială de posa sa, precum se vedea din punerea basmalei cu care își acoperise fața pe jumătate. Doamna din Virginia City, călătorind cu soțul ei, perduse de mult ori ce urmă de individualitate, într'un

amestec nedescris de cordele, șaluri, blane și vълuri. Nu se auzea decât vuetul roșilor, și acel a ploaei care bate deasupra pe imperială. Deodată diligența se oprî și glasuri diferite sosiră pân la urechile noastre. Conductorul începuse o convorbire din care fărmături cam de aceste: „podul e rupt, apa e naltă de 20 de picioare, nu se mai poate trece,” străbăteau până la noi, predominind vuetul furtunei. Urmă apoi un murmur neînțeleș, și o voce misterioasă, pornind de pe cale, dădù sfatul următor:

— Cercați la Miggles.

Pe când deligența cărnea cu incetul, noi întrevăzurēm pe călăuzul nostru. Era calare și la moment dispărù în șiroaele de ploae.

Eată-ne pe calea care conduce spre Miggles.

Cine și unde este Miggles? judecătorul, singurul om competent dintre noi, nu-și amintî acest nume, cu toate că se lănda că cunoaște țara pe deplin. Călătorul din Virginia credea că Miggles trebuie să ție un otel. Noi nu știam alta, decât că inundația ne oprea din toate părțile și că Miggles era limanul nostru de scapare.

După o bleșcăitură de zece minute, pe un drum lăturalnic și șovăiat, pe care abia putea trece deligența, ajunserēm dinaintea unei porți bine închise, ferecate, cu zăvoarele trase și care incheia un gard nalt mai bine de opt picioare. Era vederat că sosisem la Miggles. Era vederat că Miggles nu ținea otel. Conductorul se pogorî, sguduî poarta. Poarta era închisă de nădejde.

— Miggles! he! Miggles!

Nici un respuns.

— Migg-les! mai răcnî conductorul, pe un ton din ce în ce mai supărat.

„Miggles, rosti curierul cu glas mai dulce!
O Miggg! Mig!

Miggles, in cruda i nesimțire, nu response nici astă dată; judecătorul care lasase geamul in jos, scoase capul pe oblon și începù un șir de întrebări care, dacă ar fi primit un răspuns lămurit, ar fi putut lumina pe deplin acest mister; dar pe care conductorul l'a în-lăturat zicând că ne face mai bine să ne sculam cu toții și să strigăm pe Miggles. Ne scularăm dar, și strigarăm in chor: Miggles! apoi, fie care in parte, și după noi, un Irlandez suit pe imperială urlă: Maygels. Auzindu-l am pornit la ris cu toții, și pe când rideam conductorul ne zise:

— Tăcere, ascultați!

Spre marea noastră mirare, auzirăm dincolo de gard chorul lui Miggles repetat din cuvânt in cuvânt, și fie care Miggles a parte, și Maygells final și suplimentar.

Ce echo ciudat, zise judecătorul.

La dracu, Miggles, ajunge! arată-te! tuna conductorul. Fii om, Miggles, nu te juca de-a baba oarba. In locul tău, de sigur n'aș avè inimă de șuguit — urmă Yuba-Bill, care, de mânie, tropăea din amundoue picioarele.

— Miggles! urmă o voace misterioasă, o Miggles!

„Iubite domnule Mighail, zise judecătorul cu glas duios, indulcind pe cât se poate, asprimea acestui nume; bagă de samă cât e de crud a refusa, la niște femei slabe, un adăpost in contra injuriilor timpului. Glasul său fu însă acoperit de o sumă de Miggles, încoronat încă cu un hohot de ris.

Yuba-Bill nu mai stătea la indoeală. Ridicând o peatră mare el culcă poarta la pă-

mânt și intră in curte dimpreună cu călănzul. Noi urmarăm pașii lor. Nimic nu s'arăta. După niște tufari de rose pe acărora frunziș se scurgeau picăturile de ploae și ne stropeau, puturăm, cu tot intunericul, să înfelegem că ne aflam într'o grădină. Ș'atâta tot. Ajungând dinaintea unei clădiri de lemn lungăreață și iregulară, — „cunoști pe acest Miggles? întrebă judecătorul pe Yuba-Bill.

— Nu, și n'aș fi prea doritor de-ai face cunoștința, response, cu ton sec, Yuba-Bill, care, prin absența lui Miggles, credea că se insulta in persoana sa, întreaga companie a diligenții pionierilor.

— Dar atunci?.. observă judecătorul, cu gândul la poarta așternută pe pământ...

— Ei bine; intoarce-te in deligență și așteaptă până vei fi prezentat... eu unul intru... și zicând, deschise ușa de la casă.

Urmărăm și noi pe conductor și pe călăuz, și ne aflărăm într'o cameră lungăreață, luminată numai de niște tăciuni a unui foc ce se stingea. Flacăra tremurândă făcea să apară din când in când, niște desemnuri bizare care acopereau pereții de sus până jos. Dinaintea căminului, sta o fință într'un jilț mare.

— D-ta ești Miggles? întrebă Yuba-Bill.

— Omul de pe jilț nici vorbi nici se mișcă; atunci Yuba-Bill, plin de mânie, inaintă spre dănsul și intoarse spre obrazul lui, felinarul de la trăsura pe care-l adusese in mână. Era obrazul unui om îmbătrănit inainte de timp, cu sbărcituri numeroase și adânci, și cu ochi foarte mari, care exprimau solemnitatea nemotivată pe care am cetit-o in ochii cucoveicilor.

Acești doi ochi holbați se primblau după figura lui Bill, până la felinar, și se așintiré

insfirșit asupra acestui obiect luminos. Bill întrebuița toată tăria sa de suflet pentru a-și stăpâni mânia.

— Ești surd, Miggles! în tot cazul știu că nu ești mut—și Yuba-Bill scutură de umăr pe străinul venerabil, care în ochii noștri înspăimântați se făcuseră jumătate mai mic decât forma sa d'întâi, și se lăsă să cază în jos ca o movilă de veștminte.

— La dracu! strigă Bill, retrăgându-se de la lupta cu disperarea în suflet.

Atunci judecătorul înaintă, și ridică pe această ființă, lipsită de oase, spre a o pune în pozițiunea primitivă. Bill, cu felinarul său, fuseseră trimiși pentru a inspecta afară, căci era peste puțină a crede că neputinciosul să poată trăi singur în casă; iar noi ne așezăsem cu toții în jurul căminului. Judele care, recăpătase toată autoritatea sa, și care nu încetase de a desfășura talentele sale de conversațiune, sta dinaintea noastră cu spetele întoarse spre foc, și se adresă astfel către un juriu închipuit:

— Este vederat că stimabilul nostru amic, aici prezent, se află în condițiunile descrise de Shakespeare, adică ca frunza galbenă și veștețită; sau că este cuprins de o slăbăciune prematură a facultăților mentale și fizice! Cât despre întrebarea dacă el este în adevăr Miggles. . .

Aici judecătorul fuseseră întrerupt prin: Miggles, o Miggles, Migglesy! Mig! rostite cu aceleași intonațiuni neobicinuite, care deja miraseră urechile noastre. Un moment ne uităsem unii la alții spărieți.

Judecătorul mai ales, se depărtă de la locul său auzind că vocea părea că pleacă drept de după umărul său. Dinapoia lui, în adevăr,

deasupra căminului, pe o scândură sta într'un picior o țarcă mare, care de la o vorbire răpede trecu la o tăcere mormentală. De sigur pe dănsa am fost auzit-o de pe cale, și amicul nostru din jilț nu era răspunzător de această abatere de la regulile politetei. Yuba-Bill, întors de la cercetări zadarnice, nu se înduplecă a crede pe deplin această tălmăcire, urmând a observa cu sfială pe paralytic. El aflase un adăpost pentru cai, și se întorcea, murat de ploae și plin de neîncredere.

— Doue poște jur împrejur, nu-i altă ființă omenească, afară de dănsul, și-o știe prea bine acest bătrân șiret. Credința majorității era însă mai întemeiată și se vădi peste puțin, căci abie Bill încetase de-a murmura se auzi un pas răpede, și foșnitul unei fuste ude prin coridor. Ușa se deschise și—cu fulgerul luminos al dinților celor albi, cu scânteia ochilor celor negri, cu lipsa totală de ceremonial sau de sfială, o tânăra femeie intră. Ea deschise ușa și, gâfâind, se răzema de dănsa.

— Cu voea d-voastre, eu sunt Miggles. Miggles era acea femeie cu ochii de foc, cu sinul bogat! Rochia, de stofa ordinară, albastră, udă din toate părțile se lipea de niște forme statuare a căror frumusețe, ea în zadar cerca să le ascundă. De la capul cel adăpostit sub o pălărie de marinar, până la picioarele cele mici cu fine incheeturi, rătăcite într'o păreche de ciubote mari, bărbătești, totul, la dănsa, era grație și strălucire.

Astfel Miggles își ridea de noi, în modul cel mai voios, cel mai deschis și mai fresc din lume.

— Ascultați, băeți, ne zise ea c'un glas priplit, ținând mâna cea micuță în șold, fără a lua

sama la îngăimeala noastră care nu afla o vorbă de zis, și la complectă demoralizațiune, a lui Yuba-Bill, a căruia trăsături luase expresiunea unui estas prostesc; ascultați băeți: eram la două mile de aice când voi vă pogoreați în vale. Am socotit că poate vă veți oprî la mine și am alergat tot drumul, știind că nu-i nime acasă, afară de *Jim* și... și eată de ce găfădesc, aceasta-i scuza mea.

Miggles scoase pălăria de mușama cu un aer isteț, stropindu-ne cu o adevărată undă de ploae, vrù să așeze pèrul sburlit, și lăsând să cadă două spelce, rizend cu hohot, se așeză lângă Yuba-Bill cu mâinile încrucicișate pe genunchi. Judecătorul căpătând cel d'intâi mințile, începù să facă un compliment extravagant.

— Mă rog, dă-mi spelcile de jos, zise Miggles cu serioșitate.

— O jumătate duzină de mâni se încălziră pentru onoarea de a presînta spelca frumoasei ei stăpâne. Miggles trecend în cealaltă parte a camerei, așintî privirea asupra ochilor solemni ai invalidului, care respușeră cu o expresiune de care nu i-am fi crezut capabili. Viața, înțelepciunea, iluminare de odată acesta fața vesteșită. Miggles rise din nou, un ris de o neobicișnuită eloquență, întorcend earăș spre noi dinții cei albi și ochii cei negri.

— Această nenorocită persoană, începù judecătorul cu șfială este dar...

„Jim, respunse scurt Miggles.

— Tatul d-tale?

„Nu.

— Fratele?

„Nu.

— Barbatul?

Miggles aruncă o căntătură răpede și plină de desfidere asupra celor două dame care călătoreau dimpreună cu noi, și care, după cum observasem deja, nu împărtășeau admirațiunea generală, și zice serios:

„Nu—e Jim.

Urmă o tăcere... Damele se apropiară mai tare una de alta. Virginiaul se uita țintă la foc cu persistența, și vecinul său, urieșul, părea că-și întoarce privirile în sine spre a afla un ajutor în această critică împrejurare. Dar risul lui Miggles, care era molipsitor, rumpend tăcerea:

— Ai, zise ea, trebuie să vă fie foame. Cine-mi va ajuta pentru a pregăti ceaiul?

Nu lipseau oameni de bună-voință. După puține momente, Yuba-Bill era ocupat ca și Caliban, la carat vreascuri pentru Miranda, și călăuzul la rășnit cafeaoa. Asupra mea căzù sarcina delicată de a tăia slănina în felii subțirele. Judecătorul își rezerva rolul de a da sfaturi cu limba lui voioasă și ușoară de învêrtit. Când Miggles, asistată de judecător și de Irlandezul de pe imperială, sfîrși de pus masa, împodobită cu o sumă de farfurii și de castroane, noi toți eram deja voioși, cu toată ploaea care bătea mereu în geamuri, cu tot vèntul care în vèrtejuri gemende, cutriera căminul, cu toate că cele două dame șopteau retrase într'un colț, și că țarca de sus de pe scădură îngăna prin țipete ascuțite și ironice convorbirea ce urma între cele două stilpuri de virtute. La lumina focului care acum lucea, noi puturăm constata că părășii erau acoperiți cu jurnale ilustrate coordonate cu un gust și o înțelepciune cu totul femești. Mobilele din cameră, evident improvizate—se compuneau din cutii de luminări și lăzi de

mărfuri, acoperite cu un cit de culoare vie, sau cu piei de dobitoace sălbaticе.

Jilțul lui Jim nu era decât o variațiune isteată a polobocului cu făină. Toate amănunțimile acestei camere ni apăruse pe cât romantice, pe atât de o curățenie fără pată. Ospățul fu pentru Miggles înainte de toate un succes de bucătărie, apoi un succes de spirit. Ea conduse conversația cu un tact neobiceiuit. Punea singură toate întrebările, însă pe un ton de francheță care îndepărta ori ce indoeală despre buna ei credință; astfel încât noi vorbirăm de noi, de planurile noastre, de călătorie, de timp, unii de alții, într'un cuvânt de toate afară de stăpânul și stăpâna de casă.

Trebue să mărturisim că conversația lui Miggles nu era elegantă, rare ori corectă și din când în când ea arunca cuvinte din acele acărор sexul nostru singur își rezervă libera întrebuintare. Dar și acele cuvinte erau însoțite de fulgerul dinților și a ochilor — urmate de un ris, — ris particular lui Miggles — atât de limpede și de onest, încât părea a purifica atmosfera morală.

În timpul prânzului, auzirăm deodată un vuet... părea un trup greoiu care s'ar freca de pereții din afară; apoi se auzi sgârșind, și o resuflare forțată veni de după ușă.

— Acesta-i Ioachim, zise Miggles, răspunzând la cânturile noastre pline de curiozitate. Doriți să-l vedeți? Fără a mai aștepta răspuns, ea deschise ușa și ne arătă un pui de urs care se și sculă în două labe, întinzând cele dinainte în posa obiceiuită a cerșitorilor de stradă, și privind la Miggles cu un aer de admirațiune care i dădea o stranie asemănare cu Yuba-Bill.

Acesta-i cănele meu păzitor; nu vă temeți, nu mușcă, adaogă Miggles văzând pe cele două dame că fugise spre a se ascunde într'uu colț. Așa-i, moșule, zise ea, cătră înțeleptul Ioachim?

După ce hrăni și dădă afară pe *Ursa-Minor*, „să vă spun, băeți, continuă Miggles, ați avut noroc că Ioachim nu se afla la postul său când ați sosit aici.

„Dar unde era, întrebă judecătorul.

— Cu mine; noaptea el merge după mine, pas cătră pas, ca și când ar fi un om.

Toți tăcură un moment, ascultând vântul, și inchipuindu-și pe Miggles, noaptea, pe cărare în codrul inundat de ploae, urmată de selbaticul ei păzitor.

Judecătorul, dacă nu mă înșel, vorbi atunci de *Una* și de leul seu. Miggles primi complimentul acesta, ca și pe cele de mai înainte, cu o senină gravitate. Nu gâcise ea oare admirațiunea ce ne inspira? mai ales că adorațiunea lui Yuba-Bill nu lesne putea fi trecută cu vederea. N'aș dori s'o spun, dar francheța și libertatea ei de spirit, aceeași cătră toți și pentru toți, era cam umilitoare pentru grupul tinerilor din banda noastră. Ursul nu aduse nici uu argument favorabil lui Miggles în opinia persoanelor de sexu ei, și după prânz receala ce arătau cele două dame era atât de mare, încât crengile de brad, aruncate pe foc, de brațul puternic a lui Yuba-Bill, cu greu puteau lupta spre a o covârși.

Miggles simțind aceasta strigă deodată că-i timpul de repaos, și propuse se conducă damele în camera de-alături unde se aflau paturile lor.

— Voi, băeți, tologiți vă aice, cum veți pute, este numai o odae.

Sexul nostru, sexul cel, tare rar este taxat de vorbaret și de curios. Cu toate acestea, sunt silit a mărturisi că, deabia Miggles eșise pe ușă, noi ne intrunirăm șoptind, rizând, preschimbând gândirile și nedumeririle ce ne inspira gazda noastră și curiosul ei tovarăș. Mă tem chiar, ca în mișcările noastre să nu fi ghiontit puțin pe paralticul prostatic care sta în mijlocul nostru, mut ca statua lui Memnon, căscând gura la vorbele noastre deșarte, cu senina nepasare a trecutului.

În mijlocul acestei discuțiuni infocate, Miggles se înturnă, dar nu mai era aceeași Miggles care, cu câte-va oare mai înainte, se ivise ochilor noștri ca o aparițiune îmbătătoare. Țiind ochii la pământ, ea se opri un moment cu inoală pe pragul ușei, ținând sub braț un oghial strins în patru. Miggles părea a fi perdut îndrăzneala ce ne încântase la început—inaintând spre jilțul paralticului, ea apropiè un taburet, se acoperi cu oghialul, și zicându-ne:—De nu vă supărați, eu voi pe trece noaptea aici, este puțin loc în casă—ea luă atunci mâna invalidului și întoarse ochii spre focul murind.

Sentimentul instinctiv că eram la începutul unui șir de confidențe viitoare, sau poate rușinea ce simțeam de curiositatea care ferbea în noi, ne făcù pe toți a păzi tăcerea.

Ploaia bătea încă în acoperișul casei, aripa vântului lovind pe neașteptate trezea din când în când lumina focului. Miggles, profitând de un moment de împăcare a elementelor, ridică capul și aruncând pèrul cel negru ne întrebă:

— Mă cunoaște cine-va dintre d-voastre? Nime nu response.

— Aduceți-vă bine aminte. În 53, eu lo-

cueam la Marysville. Toți mă cunoșteau, toți puteau să mă cunoască. Eu țineam Polka-Salon, până astă earnă când m'am mutat aici ca să trăesc cu Jim. Sunt șese ani de-atunce!.. Poate că m'am schimbat.

În contra așteptării sale, văzând că nime n'o cunoaște, ea remase puțin confusă, ațintî din nou ochii asupra focului, păzi câte-va momente tăcerea, și apoi cu glas răpede:

— Ei bine, credeam că unul dintre d-voastre trebuie să mă cunoască, dar în sfirșit... nu-i nimic... eată ce era să vă spun. Jim (și vorbind ea luă mana lui în mâna sa) mă cunoștea, și a cheltuit multe parale cu mine, toată averea sa, în doue cuvinte. Și într'o zi, sunt deatunce șese ani, Jim intră în camera mea, se puse pe o sofa, cum îl vedeți acum pe-acest jilț, și deatunce, fără ajutorul meu, nu s'a mai putut mișca, lovit deodată ca de-un fulger.

Doctorii sosirè și declarară că viața ce o dusesese pân' atunce Jim era cauza reului,—el iubea în adevèr plăcerile până la turbare—că nu se poate însănătoșa și că nu o va duce mult timp. Îmi dădurè sfatul de a-l pune în spital la Frisco, căci nu va mai fi bun la nimic, și va rămâne un copil pe toată viața sa. Poate am cetit ceva în ochii lui Jim, sau poate fiindcă nu avusem niciodată un copil, eu am zis: nu! Eram bogată atunci; domnișori, bună-oară ca domniile-voastre veneau să mă viziteze adese, și hotării de a mă retrage la moment; cumpărați această casă singuratică, și așezați în ea pe copilul meu.

Vorbind, ea își schimbase încet încet, poziția primitivă așa încât ea dispăruse în umbră după figura mută a neputinciosului, care sta acum între ea și auzitorul ei. Miggles

părea că ni-l prezintă astfel ca o apologie tăcută a faptelor sale. Deși în tăcere și ne-mișcată, figura totuși vorbește puternic în favoarea lui Miggles.

Sdrobită, fulgerată de mâna providenței, ea întindea asupra protectricei sale un braț nevăzut, și ascunsă în întuneric, cu mâna lui Jim în mâna sa, tânăra femeie urmă:

— Mult timp nu mă potui deprinde cu viața acestui loc; căci eram învățată cu lumea și cu plăcerile. Nici o femeie nu voia să-mi dea ajutor, și nu îndrăzneam să mă încredințez într'un barbat. Întrebându-mă însă pe Indieni pentru lucrurile cele mai grele, și aducând din Nork-York cele trebuitoare, eu și Jim, de bine de rău, am dus o pănă astăzi. Doctorul de la Sacramento se abate din când în când până la noi, întreabă despre sănătatea cocuței lui Miggles (astfel numește el pe Jim) și plecând adăogă: Miggles! ai o inimă mare! Domnul să te bine-cuvinteze; și atunci nu mă mai simt atât de singură. Când a venit aici cea de pe urmă dată mi-a zis deschizând ușa: știi tu Miggles că cocuța ta va deveni om mare și va face onoare mamei sale? Dar, Miggles, însă nu aice, nu pe acest pământ; și mi s'a părut că el se depărta plin de tristețe.

Vocea și capul lui Miggles se perdură cu totul în umbră.

— Vecinii noștri sunt oameni buni, urmă Miggles, după o scurtă tăcere și apropiindu-se puțin de lumina focului. Din început barbații se tot învârtău în jurul meu, dar însfirșit s'au convins că nu era trebuință de dănsii; femeile earăș sunt bune... nu vin niciodată.

Altfel trăeam singură, pân' a nu găsi pe

Ioachim colo în codru; el era mic și l'am învățat a cerșetori mănecarea; și apoi mai am pe Polly (țarca) și petrec serile ascultând-o cum cârăe, par'c'aș fi într'o numeroasă companie; uit că sunt singură în acest loc. Și apoi Jim, pe care-l privești, zise Miggles c'un ris încântător, eșind cu totul din întuneric, ei bine nu v'e putești închipui câte și cât de bine el înțelege încă, pentru un om în starea lui. Adesea ei aduc flori, și el se uită la dănsese par'că le-ar fi cunoscând. Altă dată când suntem singuri amundoi, ei citește cele scrise pe acești pereți, și zeu! în astă eamnă i-am cetit toți păreții din dreapta — căci Jim în vremea lui iubea lectura în mod deosebit.

„De ce, întrebă judecătorul, nu te măriști cu acest om căruia i-ai închinat tinerețea d-tale?”

— Pentru că aceasta ar fi o purtare rea față cu Jim, aș abusa de starea lui. Ș'apoi, fiind barbat și femeie, eu aș fi datoare să fac pentru dănsul ceea ce astăzi îndeplinesc de bună voea mea; și cred că am resimțit aceasta amundoi.

„Dar ești încă tânăra și frumoasă.

— Oara e tarzie, zise Miggles serios, și ar trebui deja să dormiți toți ca niște butuci. Noapte bună, fraților!

Trăgând oghialul peste cap, ea se întinse lângă jilțul lui Jim, cu capul răzemat pe taburetul de la picioarele lui și nu mai rostii un cuvânt. Fie care din noi, se învălă asemene în tăcere, și peste puține momente nu se auzii în cameră alt șgomot decât ploaea ce cădea pe acoperiș și respirațiunea grea a dormitorilor.

Puțin înainte de răsăritul soarelui, mă trezii în mijlocul unui vis tulburat; furtuna era a-

linată, stelele luceau încă pe cer, și pintre ferestrele fără obloane, luna plină se ridica deasupra cipreșilor funebri și se uita țintă în casă. Cu o milă nesfârșită ea se atinse de remășița omenească care sta așezată în jilț, și părea că botează cu o undă luminoasă capul femeesc al cărui păr, ca în dulcea și frumoasa istorie evanghelică, acoperea picioarele celui iubit.

Această rază imprumută un soiu de poezie, chiar umbrei lui Yuba-Bill, care pe jumătate culcat pe un cot, sta între acest grup și grupul călătorilor, cu ochii deschiși și veghiând cu răbdarea neadormită a unui sălbatec.

După aceasta eu adormii din nou, și nu mă trezii decât zioa mare, la glasul conductorului care, plecat spre mine, îmi striga la ureche:

— În trăsură!

Cafeaoa ne aștepta pe masă, Miggles însă era dusă. Noi cutrierarăm casa mult încă după ce se pusese caii,—ea nu se mai întorcea. Era vederat că fugise spre a înlătura cuvintele de adio, și pentru a ne lăsa liberi de a pleca precum am fost venit.

Suind damele în trăsură, noi merserăm spre a zice un remas-bun solemn paralicului pe care îl restabileam în poziția sa obicnuită, după fie-care stringere de mână.

Aruncarăm ultima căutătură asupra camerei cei lungi, și asupra taburețului pe care stătuse Miggles, și apoi ne așezarăm în diligența ce ne aștepta.

Biciul plesni—eată-ne plecați. În momentul însă de a intra pe drumul mare, mâna ghi-bace a lui Bill, oprî deodată cei șese cai pe picioarele dinapoi, și imprimă diligenții o năstrușnică sgduidură.

Pe un virf de movilă sta Miggles cu părul la vânt, ochii de foc, și un adiō între dinții cei albi. Ea flutura din basma, noi respunserem desgolindu-ne capul; apoi Yuba-Bill, ca și când ar fi avut frică de o nouă ademenire, slobozi caii în fuga mare, și ne făcu să cădem cu toții pe banchetele noastre.

Nu preschimbarăm nici un cuvânt până la North Fork, unde diligența se oprî dinaintea otelului *Independența*. Atunci cu judecătorul în frunte, înaintarăm până la contuar.

— Domnilor, întrebă judecătorul, scoțând cu un gest ceremonios pălăria albă de pe cap, paharele sunt toate pline?

Pline erau până la vîrf.

— Ei bine în sănătatea lui Miggles, pe care Domnul s'o binecuvinteze!

Poate Domnul o binecuvîntase înainte de urările noastre Cine mai știe?

V. Pogor.

POESII.

DONA CLARA.

C'était dans la nuit brune,
Sur le clocher jauni,
La lune
Comme un point sur un i.
A. de Musset.

I.

Sub veranda elegantă de mătasă vișinie
Ondulată de suflarea zefirului sburător,
Stă la umbră, gânditoare pe un jilț de iasomie,
Dona Clara, și îngână o romanță de amor.